

Sygnatura akt VI W 618/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29-06-2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Izabella Gabriel

Protokolant: Katarzyna Łukomska

po rozpoznaniu w dniu 29-06-2017 r.

sprawy przeciwko **I. C.**

córcie J. i E. z domu L.

urodzonej (...) we W.

obwinionej o to, że

w dniu 13 stycznia 2017 roku, około godziny 10:20 we W. na ulicy (...), przy skrzyżowaniu z ulicą (...), kierując pojazdem marki M. o nr rej (...), zatrzymała pojazd w odległości mniejszej niż wymagane przepisami 10 metrów od skrzyżowania oraz nie posiadała przy sobie wymaganych podczas kontroli drogowej dokumentów w postaci dowodu rejestracyjnego oraz potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia OC.

tj. o czyn z art. 97 kw i art. 95 kw w związku z art. 9 § 1 kw

I. uznaje obwinioną **I. C.** za winną tego, że w dniu 13 stycznia 2017 roku, około godziny 10:20 we W. na ulicy (...), przy skrzyżowaniu z ulicą (...), kierując pojazdem marki M. o nr rej (...), zatrzymała pojazd w odległości mniejszej niż wymagane przepisami 10 metrów od skrzyżowania oraz w miejscu obowiązywania znaku B-36 zakaz zatrzymywania się, a nadto nie posiadała przy sobie wymaganych podczas kontroli drogowej dokumentów w postaci dowodu rejestracyjnego oraz potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia OC, tj. popełnienia czynu stanowiącego wykroczenie z art. 97 kw, art. 92 § 1 kw i art. 95 kw w zw. z art. 9 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw w zw. z art. 9 § 1 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinioną kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza jej opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania jurysdykcyjnego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 stycznia 2017r., ok. godz. 10:20 funkcjonariusze Policji M. P. i D. G. zauważyli pojazd m-ki M. nr rej. (...), zaparkowany na ul. (...), przy skrzyżowaniu z ul. (...), w odległości mniejszej niż 10 metrów od skrzyżowania i od pobliskiego przejścia dla pieszych. Jednocześnie pojazd ten zaparkowany był w miejscu obowiązywania znaku „B-36” zakaz zatrzymywania się. Ok. godz. 11:00 do w/w samochodu przysłała obwiniona I. C., która oświadczyła, że

ona tak zaparkowała wskazany samochód. Policjanci przystąpili do kontroli drogowej, w czasie której okazało się, że obwiniona nie ma dokumentów w postaci dowodu rejestracyjnego w/w pojazdu oraz potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia OC.

dowód: notatka urzędowa k. 2; zeznania św. M. P. k. 9 i z dnia 25 maja 2017r.

I. C. ma 45 lat, jest mężatką, ma troje dzieci, była wcześniej karany za wykroczenia drogowe.

dowód: załącznik do notatki urzędowej k.4; informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k. 17

Obwiniona nie stawiała się w Komisariacie Policji ani też przed Sądem, w związku z czym nie została przesłuchana ani w toku czynności wyjaśniających, ani też na rozprawie, po przeprowadzeniu której wydano wyrok zaoczny.

Zeznania świadka M. P., z uwagi na ich konsekwencję i wewnętrzną spójność, Sąd ocenił jako wiarygodne. Świadek ten relacjonował zdarzenie w sposób jasny i logiczny, obiektywnie przekazując posiadane informacje, które znalazły potwierdzenie w sporządzonej w dniu zdarzenia notatce urzędowej.

Pozostałe dowody, takie jak notatka urzędowa (k. 2), załącznik do notatki urzędowej (k.4) oraz informacja o wpisach do ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k.17), Sąd ocenił jako wiarygodne.

Sąd zważył co następuje:

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów Sąd uznał, że wina i sprawstwo obwinionej nie budzą wątpliwości, i że zachowaniem swym zrealizowała ona wszystkie znamiona przypisanego jej wykroczenia, przewidzianego - po dokonanej modyfikacji opisu czynu - w art. 97 kw, art. 92 § 1 kw i w art. 95 kw w zw. z art. 9 § 1 kw

Wykroczenie z art. 97 kw popełnia uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie.

Natomiast czyn z art. 92 § 1 kw popełnia ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego.

Wreszcie wykroczenie z art. 95 kw popełnia ten, kto prowadzi na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu pojazd, nie mając przy sobie wymaganych dokumentów.

Na obwinionej, która ma prawo jazdy i jeździ samochodem ciężki domniemanie, że zna ona wszelki przepisy w/w ustawy, do respektowania których jest zobowiązana kierując samochodem. Tymczasem w dniu 13 stycznia 2017r., obwiniona kierując samochodem m-ki M. nr rej. (...), zatrzymała w/w pojazd na ul. (...) w odległości mniejszej niż wymagane przepisami Prawa o ruchu drogowym 10 metrów od skrzyżowania z ul. (...) i od pobliskiego przejścia dla pieszych (co przez przeoczenie nie znalazło odzwierciedlenia w zmodyfikowanym opisie czynu przypisanego obwinionej). Co więcej samochód ten zatrzymała w miejscu obowiązywania znaku „B-36” zakaz zatrzymywania się. Nadto nie posiadała przy sobie wymaganych podczas kontroli drogowej dokumentów w postaci dowodu rejestracyjnego pojazdu oraz potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia OC.

Wymierzając obwinionej karę, podstawę której zgodnie z dyrektywą określoną w art. 9 § 1 kw stanowił przepis art. 92 § 1 kw, Sąd uwzględnił jako okoliczność obciążającą jej uprzednią karalność za wykroczenia drogowe. Innych okoliczności obciążających, jak też łagodzących Sąd nie stwierdził.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, jak też dyrektywy wymiaru kary Sąd wymierzył obwinionej wskazaną karę grzywny, uznając z jednej strony, że w tym konkretnym przypadku taki właśnie rodzaj kary jest najbardziej celowy i to zarówno z uwagi na swój rozmiar, jak też związany z tym stopień dolegliwości, z drugiej zaś bacząc, by dolegliwość

ta nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, które ma ona osiągnąć tak w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej.

Działając w oparciu o wskazane przepisy, nie znajdując podstaw do zwolnienia obwinionej z ponoszenia kosztów postępowania, w tym opłaty, należnościami tymi Sąd obciążył obwinioną.